

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ПАКОСТНИК НОМЕР ПЪРВИ

chitanka.info

През стръмна планина шуми бърза река. Между планината и реката се издига висока сграда с много стаи, много прозорци и високи балкони. Наричат я „Учителска почивна станция“, защото лете учителите ходят там на почивка.

И тази година там имаше много учители и учителки със семействата си. Имаше и осемдесет момиченца и момченца. Между тях беше и едно момченце на име Велко от първи клас. До тяхната маса се хранеше една жена с друго малко момченце. Това момченце беше на три и половина годинки и се наричаше Богданчо. А майка му и всички му казваха Боби.

Макар и толкова малък, Боби знаеше да казва, че е „голям Богдан“, че дома имат остра сабя, с която заклал десет души „стажали“, а с автомобилчето си стъпкал тъкмо... сто „човека“! И голям Богдан цял ден правеше все такива големи бели, че най-сетне всички в станцията взеха да го наричат „Боби Пакостник номер 1“.

Вярно е, че всички момченца и момиченца обичат да правят пакости. Но другите деца, щом сбъркат нещо — изплашват се; някои плачат, други се молят за прошка, а наш Боби си беше съвсем спокоен, каквато и да я свърши. Когато счупеше огледалото на майка си, носеше ѝ го и казваше: „Мамко, на, Боби чупи гледалото...“, и я гледаше, като че ли чакаше да го похвалят за доброто дело!

Лятос заминаха с влак за станцията. Щом тръгнаха, и Боби липса от вагона. Търсиха го насам-натам — няма го никакъв! Майка; му пищи, мисли, че е паднал от вагона. А на първата станция го намериха в съседния вагон. Минал Боби по площадката между двата вагона, намерил едни момчета да играят домино и седнал да позяпа.

Слезнаха на станционната гара. Там майка му купи едно шарено бастунче, качиха се в автобуса и пристигнаха в станцията. Показаха им стаята. Майка му се залови да шета насам-натам. А Боби домъкна стол до умивалника, покачи се и погледна в огледалото. Оттам го гледаше едно сърдито мургаво момченце. Разсърди се Боби, плесна момченцето по главата и огледалото се пукна на две! Боби свали бастуна и се огледа победоносно наоколо. Видя на умивалника празна чаша. Тутакси ожадня. Грабна чашата, подложи я и пусна крана; водата шурна, чашата се изплъзна между пръстите му и стана на сол в мивката...

Когато влезе майка му, що да види: огледалото на две, чашата на сол, а мивката преляла и водата тече по пода... Боби пак я гледа, сочи с бастуна си и вика гордо:

— Мамко, голям Богдан чупи гледалото и чашата...

Още на втория ден направи трета пакост: незабелязано дръпна супената чиния на майка си и разля всичката супа в полата й! Вдигна се страшна врява. Скочиха жени от съседните маси. А Боби гледа преспокойно, сочи с ръчичка и пояснява:

— Голям Богдан сипа чубата...

Наблизо седеше момченцето Велко. Масите им бяха съседни. Велко не можа да се сдържи и рече:

— Брей, че лошо момченце!

Чу го Бобената майка и отвърна:

— Лош е, Велко. Много е лош Боби. Все бели прави!

— А пък наш Велко е много добър — обади се Велковата майка.
— Госпожа, оставете Боби на наш Велка; той ще го нагледва и ще го учи на добро.

Велко прие с радост. Защото, макар и такъв пакостник, инак Боби беше много обичливо дете. Пълничък, мургав, с големи черни оченца, които все дяволито гледаха.

Но още първия ден, като го държеше Велко на колената си, Боби грабна вилицата и го мушна по бузата с нея. Велко изписка, а Боби спокойно съобщи на майка си:

— Мамкоо, батко Веко тече къв... Голям Богдан мушна бако Велко...

Други път Боби беше се качил на стол и се мъчеше да вдигне пълното шише с вода. Велко скочи, хвана го през кръста и опита да го свали. Но не съзря, че Боби беше се вкопчил в покривката на масата. Чу се трясък ти на пода се смъкнаха всички чинии от масата.

След някой ден Велко се видя в чудо и гледаше всякак да избяга от Боби. Но той не го оставяше на мира: дето идеше Велко, и Боби подир него!

Наближаваше вече да се завръщат по домовете си. Един топъл ден Велко реши скришно от Боби да отиде да се окъпе сам в реката. Под висока скала имаше вир; до вира се слизаше по стръмна пътека. Велко се съблече и влезе във водата. Той лежеше и се ослушваше. Водата бучеше, гората шумеше и по тялото го полазиха тръпки на

страх. Тъкмо в това време чу, че над скалата нещо шуми. Ослуша се; отгоре се посипаха ситни камъчета.

„Мамичко, дали не е някоя мечка!“ — помисли Велко и същия миг отгоре се преметна нещо голямо и черно и — бух! — върху гърба му. Велко изпищя и скочи във водата, но видя под себе си две детски крачета! Той ги грабна и вдигна. В ръцете му беше самси Боби! Видял го, като тръгнал насам, и го сподирил неусетно. После от скалата — във водата!

Велко го извади на брега, изцеди дрехите му, а Боби гледа като мокро коте, сочи с ръчичка към скалата и като че нищо не е било, спокойно казва:

— Батко Веко, много високо там...

Горката майка едва не припадна от страх, като ѝ казаха какво е станало. Тя прегръщаше ту Боби, ту Велко, милваше го и му благодареше.

Когато се завърнаха в София, Велко често викаше насън и все му се струваше, че вижда пакостите на Боби.

През септември той постъпи във втори клас. Една утрин влезе и седна на мястото си на първия чин. Децата завикаха:

— Бягайте, че иде новата класна!

Същото време на вратата застана висока жена. И Велко позна госпожа Пенка, Бобевата майка. Видя го изведнъж и тя. Спусна се и замилва момчето.

— Велко, ти ли си! — извика тя радостно. Подире се обърна към учениците: — Деца — рече им тя, — да знаете, че тази година ще имате и един добър другар, едно добро момче — Велко. Това лято той спаси детето ми от смърт... — После се обърна към Велко, засмя се и му каза: — Велко, Боби още те помни. Ела някой път дома да го видиш; той не е вече такъв немирник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.